

Иванъ Карановски

Рилско езеро

Не си ли кжсъ отъ небесата,
отроненъ тукъ срѣдъ самота? —
Сияе въ тебе синината
и ведрата имъ яснота.

Или око си ти на Рила,
отправено къмъ висини? —
Потрепва въ тебе тайна сила
и въ багри вѣчно те мѣни.

А, може би, си блѣнъ изгубенъ
и тукъ чаровно въплътень? —
Духътъ ми пѣе, въ тебе влюбенъ,
възторгнатъ отъ планинскии день.

